

Τις τελευταίες μέρες φανήκανε στὰ θεατρικὰ προγράμματα τόσο τῆς κ. Κυβέλης, ὅσο καὶ τῆς Δας Μαρίας Κοτοπούλι, τῆς περσμένης ἐποχῆς μας ἔργα, σὰν τὸ γνωστὸ δράμα τοῦ Δουμᾶ «Ἡ Κυρία μὲ τὶς καμέλιες». Τὸ πρᾶμα σχολιάστηκε κάμποσο ἀπὸ τὶς φημερίδες μας κι ἀπὸ τὸ κοινό.

Βέβαια, ὅσο τὰ τέτοια ἔργα ἀνεδιάζονται στὴ σκηνὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γνωρίσουνε καὶ στὴν καινούργια γενεὰ τὸ βαθμὸ τῆς τέχνης καὶ τῆς τεχνοτροπίας ἐνὸς περασμένου καιροῦ ποὺ σημαδεύτηκε σταθμὸς γιὰ τὴν ἐπίδρασή του στὰ γράμματα, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ κατηγορήσῃ. Τὸ ἄτοπο ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ οἱ θεατρῶνες μας πασκίζουνε συστηματικὰ νὰ προσφέρουνε στὸ κοινὸ δραματικὰ ἔργα τῆς τέτοιας σειρᾶς, καλλιεργώντας μιὰ κάποια τάση τοῦ κόσμου στὴν παθολογικὴ συγκίνηση τῆς ρωμαντικότητας, ποὺ τονε μακραίνει ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικότητας, τὴ στιγμή ἴσια ἴσια ποὺ αὐτὸς ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη νὰ νοιώσῃ τὴν πολὺκλαδὴ ζωὴ ὅπως τοῦ ἁποσφύγγεται ἀπὸ τὴ φύση κι ἀπὸ τὶς συνθήκες τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Γιατὶ βλέπουμε ὁλοένα πὼς ἡ κάθε ψευτιά γιὰ

ὄνειρα καὶ ἰδανικὰ ἀπραγματοποίητα, εἰ ζῶναι μονάχα τὸ ἐπίσημο Κράτος καὶ ὅλο τὸ Ἔθνος παραστρατημένο μέσα σὲ χίμαιρες φρενολογικῆς αἰσθηματικότητος, μᾶλλον περσότερο ἀπ' ὅλα τὴν ἴδια κοινωνία μας στὸ καθημερινὸ τῆς ξετύλιμα καὶ στὸ διαμόρφωμά της στὰ καθέκαστα. Ἀπὸ κεῖ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κανεὶς πὼς ὁ πολιτισμὸς μας βρίσκεται σὲ κατώτερο σημεῖο, καὶ δὲν εἶναι βέβαια διόλου συντελεστικὸ γιὰ τὴν πρόοδο ποὺ ὅλοι λαχταροῦμε, μιὰ τέτοια διαπαιδαγώγησις τοῦ λαοῦ μας, ἀντίθετη μὲ τὴ σημερινή ἐποχὴ καὶ τίς τάσεις γενικὰ πρὸς τὴ σημαδεύουν.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ